

„Kampak?“

„Za Ivonou Hausnerovou.“

„Zákaz návštěv. Ty jseš snad někdo z rodiny?“

„To ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jen kamarádka.“

„Tak je nám líto...“

Ale v každé situaci se vždycky najde nějaké řešení. Někdy pomůže i náhoda. V tomhle případě měla ta náhoda podobu paní doktorky, která ze čtyřistašestnáctky právě vyšla.

„Co tady chce tahle?“ zeptala se jednoho z mužů v civilu a ukázala na mě bradou.

„Je to prý její kamarádka, paní doktorko.“

Doktorka na mě jen letmo pohlédla. „Pojď se mnou.“

Jelikož doktorům, teda ani doktorkám, se nemá odporovat, tak jsem šla. Vzala mě do místnosti, která byla označená jako inspekční pokoj.

„Nechtěla jsem ti dělat ostudu na chodbě. Vyhrň si rukávy.“

Napřed mi prozkoumala levou, pak pravou paži a nakonec na mě udiveně pohlédla. „Ty si nepícháš?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„A to jseš vážně její kamarádka?“

Já fakticky lžu jen v nevyhnutelných případech. Tenhle se mi nevyhnutelný nezdál.